

ISUS BIRUITORUL

Foaie săptămânală, întocmită de preotul IOSIF TRIFA.

Abonamentul: pe un an 150 Lei.

Redacția și Administrația: Sibiu, Str. Turnului Nr. 33.

Un număr 3 Lei.

Ziarul lui Rockefeller

Bătrânul miliardar din America, Rockefeller, (regele petrolului) mai trăește și azi. A împlinit 95 de ani și a declarat că vrea să trăiască 100 de ani, spre care scop a cerut și ajutorul medicilor lui.

Stăpânit de dorința aceasta, Rockefeller trăește retras și liniștit în o vilă din Florida. Medicii lui, spre a-l feri de orice vară indispune și l-ar tulbura liniștea, au făcut și un lucru cludat. Pe seama lui Rockefeller, se tipărește un ziar special, scris numai pe seama lui. Iar în acest ziar stă scris că totul merge bine în lume. Că e pace și liniște între popoare, cum n'a mai fost de când-l lumea. Și e un belșug cum n'a mai fost niciodată.

În fiecare dimineață, Rockefeller se uită peste ziar și se bucură aflând că-i atâta bine în lume.

Eu mă gândesc că așa ceva îți place și lumii de azi. Îți place lumii să-ți spuie tot vești bune. Și să nu-ți spuie vești rele. Ne arată și Biblia acest lucru.

În toate vremile de mare decădere sufletească, Dumnezeu a ridicat proroci cari strigau pe oamenii să se întoarcă la Dumnezeu. Și vesteau vremuri de urgle și pedeapsă cerească. Dar acești proroci nu plăceau oamenilor. Și nici predica lor. Vorba și solia „așa zice Domnul” n'a plăcut nici odată pentru că tăia în păcat și vesteau urgia. Ieremia prorocul era muștrat și prigonit de ce vestește vești rele. Dece nu vestește vești plăcute (Ieremia cap. 26).

Așa e și lumea de azi. Neleglu-

irea și-a ajuns culmea. Desmăț și putregal pe tot locul. Urgia lui Dumnezeu stă să plece la drum. Din toate părțile fulgeră semnele pedepsei cerești pentru răutățile pământului, iar când strigi, după această lume putredă să se întoarcă la Dumnezeu căci vine urgia, nu-i place. O lume putredă de păcate strigă și azi ca pe vremea lui Ieremia: proorocește-ne de pace.

Un cărturar cetitor al folii noastre spune că-i place de foala noastră dar mă ruga să nu mai speriem poporul cu vești de războaie și întâmplări mari, căci asta nu place oamenilor. Oamenilor le place numai vești bune, adevărat ziarul lui Rockefeller.

Îți place lumii să-ți proorocești vești bune pentru că să-și vadă în liniște

de păcat. Nici un fulger și nici un trăsnet să nu tulbure liniștea Sodomului și Gomorei.

Eu mă gândesc, că și la Oastea Domnului se cam întâmplă câte odată tot așa. Sunt și la Oastea Domnului uni, cari spun că dela fronturi trebuie publicate numai, știri de pace și liniște. Nimic din ciocnirile luptei ce se dă între oamenii, cel duhovnicești și cel lumești, între lumea cea nouă și cea veche. Toți să aștepte că la fronturi e o pace și liniște cum n'a mai fost niciodată. Pe tot locul profeții se îmbrățișează cu ostașii și stau în fruntea Oastei. Adevărat un fel de ziar al lui Rockefeller.

Dar lucrul acesta nu duce la izbândă. Căci să știți un lucru, păcatul dorește „întotdeauna” un fel

de „liniște” și „pace”. Diavolul totdeauna dorește un fel de liniște și pace. «Nu avem lipsă de Oastea Domnului, li-se răspunde ostașilor într'un sat — pentru că la noi poporul trăește în liniște și pace. Nu avem sectari în sat și totul merge bine».

Iar ostași cercetând puțin această «liniște», aflară degrab în sat 8 căruciume cu 45 de bătați și 8 crime la an. Și mai aflară vre-o 80 de concubinaje și certuri, procese, sudalme, «câte frunză și iarbă». Aceasta era «liniștea» și «pacea» satului.

Într'alt sat, ostașii mergând la o adunare cu steagurile lor, fură întâmpinați de oameni cu strigăte și proteste: ce căutați cu praporii în satul nostru... noi n'avem rugăciune în sat... noi n'avem morți în sat... la pădure cu voi nebulilor!

Sărmanii! Strigau după ostași că nu au mort în sat și satul lor era plin de „morții” dela (Apocalips 3, 1).

Oastea Domnului Isus Biruitorul, e urâtă și pentru că umbliă pe sate cu praporii ca să îngroape pe omul cel vechiu. E urâtă pentru că sparge și tulbură „liniștea” și „pacea” satelor. Iar foala Isus Biruitorul e urâtă și ea fiindcă ajută această „tulburare”.

Trăim vremuri biblice, trăim vremuri apocaliptice. În aceste vremuri grele, Oastea Domnului a fost, este și trebuie să fie prorocul care strigă cu îndrăzneală: „Așa zice Domnul”, tulburând prin aceasta liniștea și pacea unei lumi ce doarme în pace.

„Ce căutați cu praporii în satul nostru?... noi n'avem îngropăciune în sat... noi n'avem morți în sat... la pădure cu voi nebulilor!..”

Cea mai bună propovăduire a Evangheliei.

«Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri».

(Matei 5, 16).

«Ai auzit vestindu-se când va Evanghelia?» a întrebat odată un misionar pe un chinez de neam mare. «Nu», a răspuns păgânul, «eu niciodată n'am auzit Evanghelia, dar eu am văzut-o. Eu cunosc pe un om, care cândva a fost o groază pentru toți vecinii lui.

Fuma cu palmă opiu și adeseori se transforma parcă într-o fiară săibatică. Dar când a auzit Evanghelia, și când învățătura lui Hristos l-a stăpânit atunci cu el sa produs o mare schimbare. Acum e estel blând și smerit. Accesele mâniei și a furiei au dispărut, și a lepădat și fuma-tul opiuului. Astfel deși eu încă n'am auzit propovăduirea Evangheliei, dar eu o văd în faptă, și eu recunosc, că a sluji Dumnezeului vostru este un lucru bun.

Dragul meu cititor! se poate vedea și în tine Hristos? Dacă tu te numești creștin, dar învățătura creștinească nu se oglindește în tine apoi tu porți un nume mincinos, și tu din toată inima trebuie să te întorci către Isus.

din rusește, pâr. Vladimir Popovici

Examenul lui Iob.

Biblia este plină și de examene de credință, prin cari Domnul Dumnezeu a pus la încercare credința robilor săi.

Prin un astfel de examen de credință a trecut și dreptul Iob. Dumnezeu îl aruncase în gunolul durerilor ca să încerce credința lui. Căci așa spusese satan: Iob poate să fie un om credincios lui Dumnezeu câtă vreme e bogat mare și toate îi merg bine.

Să vedem însă ce va face când își va perde averile și sănătatea (Iob 1, 9—11).

Și a venit peste Iob acest examen greu: și-a pierdut averea, copiii, sănătatea.

I se topiau oasele și carnea în dureri înfricoșate, dar satan nu l'a putut despărți de dragostea lui Dumnezeu. Din mijlocul acestui examen de credință, striga Iob: «Chiar dacă nu voi mai avea carne pe mine, chiar dacă mi-ar lua viața, eu totuși voi vedea pe Dumnezeu și El îmi va fi binevoltor» (Iob 19, 26 și 13, 15).

Iob, cu examenul lui, este pus în fața noastră, să ne cercetăm și să grăjim căci și noi, de multe ori, trebuie să trecem prin câte un examen de credință. Căci până când ești sănătos și toate îți merg bine, nu e lucru mare să fii credincios.

Examenul credinței începe în clipa când se face noaptea în viața ta. Când vin încercările și lovirurile, Domnul îți pune la încercare credința ta. Plângi și te rogi—și drept răspuns, lovirurile sporesc și mai mult. Cerul par'că nu aude și nu vede strigarea ta. Credința cea tare în clipe ca aceste îți arată puterea. Respinsă mereu, ea strigă mai tare pe Domnul. Alungată mereu, ea se aruncă mai cu putere la picioarele Domnului.

Credința cea tare strigă: fă ce vrei cu mine Doamne; bate-mă, omoară-mă... eu nu mă las de Tine.

Cel ce a trecut și trece prin un astfel de examen, acela e creștinul cel viu și biruitor.

Dumnezeu a sporit examenul lui Iob, trimițându-l și niște prieteni ai lui, cari se sfătuiau despre nenorocirea lui și îl sfătuiau pe Iob cum să scape de această nenorocire.

Iob îi numește pe acești prieteni niște «mângâietori supărăcoși» (Iob 16, 1). De ce? Pentrucă Iob spunea: nu mă simt cu nimic vinovat înaintea lui Dumnezeu... nenorocirea asta nu mi-a venit pentrucă așa fi greșit cu ceva înaintea lui Dumnezeu. Dar prietenii îi îmblăiau zi și noapte cu îndemnul: nenorocirea ți-a venit pentrucă ai greșit înaintea lui Dumnezeu... spune că ai greșit și atunci Dumnezeu te va usura și vei scăpa de nenorocire. Dar Iob răspundea îndurerat: dar cum pot să spun: am greșit, dacă n'am greșit... și îl chema mereu pe Dumnezeu de martor, că n'a greșit.

Decât durerile trușești, pentru Iob erau mai grele durerile sufletești ce i le pricinuiau prietenii cu sfaturile lor. Lovit de aceste dureri, Iob are și eșiri aspre față de prietenii lui. «Cel ce suferă — zicea Iob—are drept la mila prietenilor săi... frații mei s'au arătat înșelători ca un părau; un sloi le turbură cursul

vine căldura și le usucă alba... făceți-mă să înțeleg, ce am păcătuit și voi tăcea, dar ce dovedesc mustrările voastre? (Iob 6, 14 26). Până când îmi veți întrista sufletul și mă veți zdrobi cu cuvântările voastre?... nu vă este rușine să vă purtați așa... credeți că mi-ați dovedit că sunt vinovat? (Iob 19, 1-5) «Acelea în cari mă încredeam, mă urăsc. Aceia pe cari îi iubeam, s'au întors împotriva mea» (Iob 19 18 19). Voi, cari cunoașteți căile Domnului, pentruce vorbiți așa de prostește?» (Iob 27, 11 12).

Aceste ieșiri ale lui Iob, s'ar părea nu destul de creștinești, cum s'ar zice azi Totuși ele sunt de înțeles când ne gândim cât de grea este durerea când cineva te acuză și te judecă fără să fii vinovat.

De sigur, un singur Iob a fost pe lume, care putea spune că n'a greșit cu nimic înaintea lui Dumnezeu și că nu suferă pentru greșelile lui.

Noi suferim și pentru păcatele și greșelile noastre. Dar totuși durerea lui Iob o putem înțelege și noi. Și de multe ori o simțim și noi. Sunt împrejurări când ești acuzat și învinovățit de anumite lucruri de cari nu ești vinovat. Și atunci, acuză te doare mai mult; te doare în-doi de mult. Când ești acuzat și judecat în o cauză în care ești vinovat — e ceva firesc. Durerea îți e suportabilă. Dar durerea îți e îndoită când ești acuzat fără să fi vinovat. Îmi aduc aminte de o blată femeie dela țară, care striga plângând: «nu mi-ar fi ciudă dacă aș fi vinovată de ceace spun oamenii, dar Dumnezeu mă știe că nu sunt vinovată».

Acuza neîntemeiată e acea durere vie care ridică sufletul și mâinile spre cer și îl cere pe Dumnezeu de martor.

Așa era și durerea lui Iob. Lovit și de sfaturile și acuzele prietenilor, își ridică sufletul și mâinile spre cer strigând: «până la cea din urmă suflare, îmi voi apăra nevinovăția. Tiu să-mi scot dreptatea și nu voi slăbi. Inima nu mă mustră pentru nici una din zilele vieții mele» (Iob 27, 5 6). «Plânsul mi-a roșit fața. Totuși n'am făcut nici o neleguire și rugăciunea mea totdeauna a fost curată... chiar acum martorul meu e în cer și ajutorul meu în locurile înalte. Prietenii mei rād de mine, dar eu mă rog lui Dumnezeu cu lacrimi, să facă dreptate omului înaintea lui Dumnezeu» (Iob 16, 16 21). «O, dacă aș putea să ajung până la scaunul Lui de domnie, mi-aș apăra pricina înaintea Lui, mi-aș umple gura de dovezi, și El m'ar asculta negreșit» (Iob 23, 1 6).

Până va fi lumea, cartea lui Iob se va ceii stropindu-se cu suspine și lacrimi pentrucă până va fi lumea vor fi oameni și suflete cari vor trece prin examenul cel greu al credinței. Și până va fi lumea vor fi suflete, cari vor trece acest examen apăsati și de învinuiri de care nu sunt vinovați. Cartea lui Iob mai are și alte învățături, pe cari le vom cerceta în n-ul viitor.

(va urma).

O cerere ce pare că este din altă lume.

Scumpul nostru Părinte,

Nefcetat va suna în urechile celor de azi, precum și în acelor cari vor veni după noi, cuvintele modeste din cererea publicată în foaia noastră dragă «Isus Biruitorul» No. 98, care spune astfel:

«Nimic altceva nu cer biseriali mele și mai marilor mei, decât să îtu lăsat a lucra și a mă jertfi mai departe în această luptă a Oastei până în clipa când Domnul va voi să mă cheme la odihna Lui».

În zilele de azi, când toată lumea fuge de lucru și de jertfă, cine ar fi crezut că se va afla un om pe pământ care să nu aibă altă dorință decât să fie lăsat să lucreze și să se jertfească?

Și iată că Domnul a voit să se lămurească această lume!

Iată omul care vine chiar în vremea când lumea nu poate crede în asemenea posibilități, și nu cere altceva dela mai maril lui, decât atât, să fie lăsat a lucra și a să jertfi. Să nu creadă nimeni din lumea de azi că s'a făcut această cerere din nesocotință, căci ea este inspirată dela Dumnezeu, pentru îndreptarea lumii de azi, care lucrează numai sililită de mai maril ei.

Această lume era în credință că acest vinovat va cere onoruri prea mari pe care nu le merită, averi sau altele, cum este tipografia, și de aci neînțelegerea, dar iată că Dumnezeu a făcut să se spulbere în vânt

loate înclpurile lumii, cu modeste cerere care lămurește ca o lumină, ca o rază de soare ori și ce nedumerire.

Nici un răsunset mai puternic nu ar putea lămuri mai clar o situație ce se credea tulbure, ca această sinceră și modestă cerere, în care să spună: «Nu cer nimic altceva decât să fiu lăsat a lucra și a mă jertfi mai departe»...

Pentru împlinirea acestei cereri am roșit și noi rugăciunile noastre în săptămâna trecută către Dumnezeu. Avem toată nădejdea că Dumnezeu ne va asculta rugăciunile noastre, cari nu vor înceta, până când știm că este în viață trîmbițașul Domnului.

Un singur gând ne frământă, un singur gând avem de îndreptat către Tatăl din cer, gândul pînă de rugăciune să nu înceteze glasul de trîmbiță până ce ni-l va șinea Domnul în viață pe trîmbițaș.

Avem nădejde că Domnul va fi milostiv cu noi și nu ne va lăsa într'o pace mută, fără răsunsetul glasului aceluia ce «propovăduiește Cuvântul, stăruiește asupra lui la timp și ne la timp, mustră, cearta, îndeamnă cu toată blîndețea și învățătura». (2. Tim. 4, 2).

Avem nădejdea că biserica și cei mari ai biserialii vor înțelege că este cu puțință să împlinească cererea modestă a slăbănogului. «Căci va urmări în pag. 5-a

